

Bil Mukabil Ey Aşk

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 19 Temmuz 2022

Duyguların seferberliği saklı sefer tasımda belki de tek efor harcamadandır bana malum olan yarınlar. Kırık bir kalem günlerdir sırtıp duruyor yüzüme: benimse yüzüm yok artık dilek tutarken ve kayan yıldızlardan kendime bir yol diziyorum.

Arkası yarın benim hayallerim: tıpası kayıp bir şişe gibi başıma dikip de içtiğim hulasası sözcüklerin ve kiblemde süre gelen saltanat.

Afrası tafrası da dinmez iken insanların ve dimağımı zorlayan.

Güzel bir gün ümidiyle attım ilk adımımı güne Besmele ile başladığımın ertesi ve geceden kalma rüyalarım: izafi bir yolculuk addedilen yürekse yerle yeksan olmuş.

Sözcükler çürük yumurta gibi ve düşümün kovuğunda kalanlar elbet temenni ettiğim iyilik güzellik ve ben ne kadar tevazu yüklüysem o kadar yük biniyor omzuma artık kaç kalibre ise ateş alan tabancam ve namlusundan dökülen ölümcül suretler.

Yeminsiz bir güne uyandım belki ama dün edip de bozduğum yeminler yok mu emre amade bense müzayedede açık arttırma ile açık ara farkla da sekiyorum sefil bir kuş gibi.

Kurguladığım bir gün ise de kurcalanmış aklımla teftişe çıktım elbet geceden ve manen zengin olmama rağmen maddi anlamda ıskaladım işte hayallerimi.

Para denen mefhum hani, köpeğin önüne atsan hayvan asla yüz vermezken bense severken yüz veriyorum astarını istiyorlar.

Temkinli olmama rağmen güme gitti yine tüm hayalim ve güne bir sıfır arkada başladım.

İnzivada geçen hayatım kimine göre bir derviş belki veli belki deli ya da üçü bir arada.

Sekmesi hayatın içten pazarlıklı insanların işgal ettiği yeryüzü bense gökyüzüne aşık aralıksız göz atıyorum rüzgarın sürüklediği bulutlara ve toz olup uçuyorum.

Günden randıman alacağımsa baştan belliydi elbet ve sabahın kör karanlığında düşüp de yola yirmi dört ayar cümleler kurma hayaliyle kalemi de elime almışken dağıldım işte dağıldım yine yekpare deniz manzaralı iken dün de kalan evim şimdilerde devasa bir ormanla karşı karşıyayım hani balta girmemiş lakin ellerinde balta yavrukurtlar bir bir çıkıyor önüme ve cüsselerine bakmadan baltalıyorlar yüz görümü seyyah isteklerimi.

Firarisiyim hayatın ve aşkın da fedaisi.

İri puntolarla yazmalıyım belki de:

SENİ SEVİYORUM demenin meali sadece sözcüklerde mi saklı? Ya aklımdan çıkmazken hayali dahi bana yeterken aşkın ve sevgilinin gerçi gün yüzü görmeyeceğim de bu aşkı yakamdan düşürmezsem ve işte sakıyorum şimdi:

NEDEN AH, NEDEN, SEVGİLİ?

Yankesici düşler cuntası.

Sözcükler anlı şanlı.

Yaşamak aman da nasıl şatafatlı ve çok eskiden yazdığım bir yazımın başlığı ki nasıl da prim yapmıştım o

gün:

Şatafatlı yalnızlığım...

İkbalim ve ideallerim belki de bir idea belki bir iddia aslında insanlığa rest çekiyorum:

Ne yani, siz beni sevin diye mi baş koydum bu yola?

Hırpani bir mevcudiyet benimki ve hüznün tasım ve hüznün hırkam ve işte gözlerimden kıvılcımlar sıçırıyor üstüme başıma.

Ne yani eğer ki ben metanetli isem...

Üstüne üstük sabır taşı olup da çatladığım...

Yok, yok, yetmedi kuruyan göz pınarlarım ve dinen dere yatağım ben ki ummanlara denk düşmüşken; ben ki dağlar tepeler aşmışken.

Gaipten gelen sıkıntılar cuntası en güzel başlık bu belki de:

Sıkışan yüreğim yetmedi mi?

Sıkıştırdığım cümlelerim aralara yoksa ben miyim araya sıkışan ben miyim yalnızlıkla içli dışlı ki bu bir seçim değil bana göre tamamen kaderin vuku bulduğu ve birileri dün kulağıma fısıldamışken:

"Yalnızlık aslında sizin seçiminiz."

Şahsına münhasır bir bakış açısı lakin gelin de bana sorun ve içimdeki yalnızlığı sayılara ve insanlara b/ öldüğüm ve gül mizacımda kırdığım potlar devirdiğim su şişeleri ne de olsa bir sus payı bana ibraz edilen bana sunulan.

Zehirli bir ok daha yedim bu gün sonra da ölümüne baş koydum ben yeni acılara yeni yaşanmışlıklara.

Günün yılıkısı ve yılığısı bense bir yanılgılar bütünüyüm:

Kimi sevsem elimde kalıyor parçalanmış yüreğim ama ben yeniden şans veriyorum aşk denen fıtrata.

Bil mukabil ey, aşk, dercesine.

Hüznün denen huzme.

Şafağı da attı mı insanın.

Mizacımda saklı onca ihtimal ve de gerçek ve ben siperimde yan gelip yatmıyorum uyurken dahi işliyor alt belleğim ve dolup dolup boşalıyor zihnim gerçeklerin farkındalığı ve gerekçe olarak da sunuyorum insanlara zaten ben sizi beni sevin diye sevmedim, derken an geliyor kendime düşman kesiliyorum bir o kadar kendimden şüphe ediyorum:

Aşk böyle bir şey işte:

Hele ki aşka aşıksan...